

THESAURUS ASCETICUS

SIVE

SYNTAGMA OPVSCVLORVM
OCTODECIM A GRÆCIS OLIM
PATRIBUS DE RE ASCETICA
SCRIPTORUM.

Ea nunc primùm prodeunt è vetustissimis MSS.
Codicibus eruta.

Collectore atque Interprete PETRO POSSINO
Societatis JESU.

Tolosa & vaneant.

PARISIIS;

Apud ANTONIUM DEZALLIER, in Vico San-Jacobæ
ad Coronam auream.

M. DC. LXXXIV.

CVM APPROBATIONE ET PRIVILEGIO.

University of Toronto

Library

OPUSCULUM X.

Τῷ Ἀγίῳ

S.

ΑΜΦΙΛΟΧΙΟΥ ΑΜΦΙΛΟΧΙΟΥ

Περὶ τοῦ μὴ ἀπογινώσκειν.

De non desperando.

Λόγος.

Liber.

Δελφός τις ἡγή-
θεις ὑπὸ τῆς πορ-
νείας, καθ' ἡμέραν
ἠυρίσκετο τὴν ἁμαρ-
τίαν ἐπιπλῶν·
καθ' ἡμέραν δὲ δάκρυσι
ἐπεσάχαίς ἐξίλειετο
καὶ διωρόντων τὴν
κακίαν συνήθειαν, καὶ
ἁμαρτίαν ἐπιτελεῖν
ἐπειτα πάλιν μὴ
ἐπιπλῶν τὴν ἁμαρτίαν
ἐν τῇ ἐκκλη-
σίᾳ ἀπώχετο, καὶ βλέπων
τὸν τίμιον καὶ σεβάσμιον
Χριστὸν καὶ Κυρίον
ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν,
ἐρρίπτει ἑαυτὸν
ἐμπροσθέν αὐτοῦ, μὴ
πικρῶν δα-

RATER quidam victus Spi-
ritu fornicationis, quotidie id
peccatum consummabat : ac
statim post poenitentiam correptus,
lacrymis quovis die & ob-
secrationibus conabatur propiti-
um sibi Dominum Deum
suum reddere. Sic autem fa-
ciens Paulò ramen post illeclus
pessimâ consuetudine in pec-
catum idem relabebatur. quò
facto, solitâ subito ictus pœ-

nitudine , ibat in Ecclesiam ;
 visoque ibi pretioso ac vene-
 rando charactere Domini No-
 stri Jesu Christi, prosternebat
 se ante illum cum amaris lacry-
 mis dicens : miserere mei Do-
 mine , & tolle à me fraudulentā
 tentationem hanc quæ me dirē
 opprimit cædens & vulnerans
 foedarum acerbitate volupta-
 rum. Nam præ pudore non au-
 deo Domine oculos intendere
 ad spectandum Sanctum Cha-
 racterem tuum , & splendidio-
 rem sole tui vultûs speciem : cu-
 piens tamen eo frui spectacu-
 lo , ut cor meum recreatum in
 te lætetur. Talia locutus simul
 exiit ab Ecclesiâ , in idipsum
 lutum recidit. Verum ne tunc
 quidem desperavit salutem suā ,
 sed rursus à peccato resiliens ,
 conversus reversusque in Ec-
 clesiam ibi paria prioribus cla-
 mabat , dicens amanti homi-
 nes Deo : Te Domine fide-
 jussorem constituo , pollicens
 & protestans : me numquam
 ex nunc admissurum id pecca-
 tum. Tantum ; O bone , ignosce ,
 quæ ab initio usque ad
 hanc diem deliqui. Hæc tamen
 infelix terribili obrestatione fa-
 ctâ ; nihilominus infame istud
 flagitium denuò conscivit. ap-

κρύων λέγων ἡμερόν με Κύριε ,
 καὶ ἄρον ἀπ' ἐμεῦ τὸ δόλιον πειρασ-
 μὸν τῶτον , ὅτι ὑποπάξζι με δι-
 νός , καὶ τιθάσκει με τῇ πενίᾳ τοῦ
 ἡδονῶν· ἐ γὰρ ἔχω πρὸς σὺν δέσ-
 ποτα ἀπειθήσαι καὶ ἰδεῖν τὸ χαρμα-
 τῶρα τὸ ἁγίον σου , ἐ τῆς ὡρῆς ἡ-
 λιον τὸ προσώπου σου θέαν , ὅπως ἡ
 καρδία μου ἡδυνθείσα ἐμφανθή-
 σεται· ταῦτα λέγων ἔκρηχ' ὁδμῶ-
 τῆς ἐκκλησίας εἰς τὸ αὐτὸ βόρβο-
 ρον ἐπιπεῖν· ἀλλ' ὅμως ἔτι πάλιν
 ἀπειγίνωσκε τῆς ἑαυτοῦ σωτηρίας·
 ἀλλ' ἐκ τῆς ἀμαρτίας ἀθυροσφρέ-
 ρων ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τὰ παρόμοια
 ἐπιφάνει πρὸς τὸ φιλόανθρωπον
 Θεὸν , λέγων σὲ Κύριε ἐγγητῶ
 τὴν ἐμὴν ὑπὸ τὸ νῦν , ὅτι ἐκ ἐτι
 ποιεῖ τὴν ἀμαρτίαν ταύτην· μόνον
 ἀγαθὴ συγχώρησόν μοι ἄπειρ ἀπ' ἀρχῆς ,
 καὶ ἔτι τῆς δόξης ἡμαρ-
 τον· ἡνίκα ὃ πάς φοβερὰς ταύτας
 εἶχε ποιῆσαι σωθήκας , πάλιν
 εἰς τὴν ποτηρὰν ταύτην ἀμαρτίαν
 ὑρίσκετο· καὶ ἦν ἰδεῖν τὴν πολ-
 λὴν τὴν Θεὸς φιλοανθρωπίαν καὶ ἀπει-
 ρον ἀγαθότητα ἀνιχομένην καθε-
 κέστη καὶ ὑπομείνεσαν τὴν ἀδύορθω-
 τον καὶ πονηρὰν ὡχράσασιν ἐ ἀνω-
 μοσύῃ τὸ ἀδελφεῖ , ἐ ὑπὸ πλῆ-
 θους ἡμέας ζητῶσαν αὐτὴν τὴν μετὰ-
 νοίαν· ἐ γὰρ χρόνον τῶτο ἐποίησε ἡ
 δύο ἡ βεῖς· ἀλλ' ὅτι δίκαια ἔτι καὶ
 ἐπὶ κενῶν ὁρᾷτε ἀδελφοὶ τὴν ἀ-
 μετέστη ἀνοχὴν καὶ ἀπειρεὶς φιλα-
 νθρωπίαν

θρωπίαν ἔδεικνόντες πᾶς ἐκείνους
 μακροθυμοῖ καὶ χρηστεύει) ὑπομεί-
 νων τὰ χαλεπὰ ἡμῶν ἀνομήματα·
 ἐκείνο γὰρ ἔστι φρίξαι ἐ θαυμάσαι
 εἰς τοὺς πλάσιν οὐκ ἐκτιμῶντες ἔτι
 ὅτι σωτασόμεθα καὶ σωτιθήμε-
 νοι ἔτι μὴ ποιήσαντες ἄλλοτε αἰμαρ-
 τίας, ἠυρίσκετο ἡ δόσις· ἐν μιᾷ
 ἐν τῷ ἡμερῶν ὡς ταῦτα ἐπεστέ-
 το, ἐργασάμενοι τὴν αἰμαρτίαν
 ἔργῳ) δρομαῖοι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ
 θρηνοῦν καὶ εἶναι καὶ ὀλοφυρόμενοι,
 ἐ βιάζων τὰ σπλάγχνα ἔτι ἀγαθῆ
 διασώτῃ συμπαθήσαντες αὐτοῦ, καὶ
 ἐκφυγεῖν ἐκ τῆ βροβόρου τῆς ἀσω-
 τείας· καὶ δὴ ὡς παρεκάλει ὁ
 φιλάθρωπος Θεὸς, ἰδὼν ὁ ἀρχι-
 κακοῦ φοβῶν τῷ ἡμῶν
 Διάβολοι, ὅτι ἐδὲν ὠφελεῖ· ἀλλ'
 ὡς αὐτὸς δὲ τῆς αἰμαρτίας
 σωτήριον, ὁ ἀδελφὸς δὲ τῆς
 μετανοίας παρέλπει, ἀναιχμυπ-
 σης φαίνει) αὐτῷ ὀφθαλμοφα-
 νοῦς, τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἀτειρίζει,
 καὶ λέγων πρὸς τὸν σεβάσμιον χα-
 ρακτῆρα ἑ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χρι-
 στῆ· ὡς τί ἐμοὶ καὶ σοὶ Ἰησοῦ Χριστέ·
 ἡ ἁμαρτία σου συμπαθήσει νικᾷ
 ἐν ἐλπίδι μου· δὲ τὸ δέχασθαι
 σε τῆτον ἢ πόρνον, ἢ ἄσωτον, ὃς
 ἡ δόξα σου καθ' ἡμέραν κατα-
 φρονῶν τῷ κράτει σου· δέχεται ἐν ἐ-
 καίῃ αὐτὸν, ἀλλὰ μακροθυ-
 μοῖς ἐν ἀνέχῃ· σὺ γὰρ μέλλεις
 κρῖναι τοὺς μοναχὰς τοὺς πόρνας·

parente mirabiliter immensâ
 Dei benignitate, & inexhau-
 stâ clementiâ in sustinendo &
 expectando tam longanimiter
 incorrigibilem toties iteratam
 transgressionē ingratisimi Fra-
 tris. Dum hujus pœnitentiam
 infinitâ misericordiæ patientiâ
 opperiens & quærens, ultimam
 perire toties meriti damnatio-
 nem differt. non enim in istâ
 nequitia Frater permansit uno,
 altero, tertiove, sed ultrâ de-
 cem annos. Videte Fratres
 immensam tolerantiam & infi-
 nitam benignitatem Domini,
 ut identidem mirè longani-
 mem exercet patientiam in
 sustinendis atrocibus nostris
 sceleribus. Planè hinc conve-
 nit cum stupore, nec sine re-
 verenti horrore admirari divi-
 tias miserationum Dei erga per-
 fidum sine fine iterantem sem-
 per mendaces promissiones
 non peccandi. Quodam igitur
 Die post consuetum in nefan-
 dam immunditiam relapsum,
 cucurrit in Ecclesiam: ibique
 peccatum cum gemitu lacry-
 misque detestatus, vim facie-
 bat visceribus divinæ miseri-
 cordiæ, obsecrans bonum Do-
 minum ut veniam peccati con-
 cederet, gratiamque ac vires

K k

daret emergendi è luto nequitiae. Eo sic Deum orante : videns corruptor antiquus animarum nostrarum Diabolus, nihil se cum illo Fratre proficere, frustra toties à se inducto in peccatum ; sed statim per poenitentiam abrupte laqueos quibus eum Dæmon irretierat : apparuit sensibili specie, Monachum Poenitentem rectà intuens ; moxque ad venerabilem Domini Nostri Jesu Christi conversus Characterem, dixit : O, quid mihi & tibi Jesu Christe, immensa tua misericordia vincit & proster nit me : dum ad reconciliationem accipis hunc fornicarium luxuriosum, qui mentitur tibi quotidie irridens numen tuum. quare igitur non comburis ipsum, sed longanimitè eum sustines ? An non enim ad te spectat judicare Monachos Fornicatores ? verè non es æquus Judex : & cum tuo libet arbitrio, absolvis merentem damnari, ad ejus nota scelera connivens. Atqui me ob exiguam transgressionem elationis, olim è Cœlis in infima Mundi dejecisti. Huic vero mendaci, fornicatori, luxurioso indulges & sine fine inge-

δυνας ἐκ εἰς δίκαιον κερτις· ἀλλ' ὅπως δόξοι πρὸς Κράτι σε ὡδρακρίνεις ἐ ὡδραβλέπεις· καὶ μὲν δὲ μικρὰν ὡδράσαν τῆς ἐπάρσεως, ἀνωθεν ἐκ τῆς ἐρεσιδὸς κερτις ἀπὸ ῥήριφας· καὶ εἴτε ἰδύσης ὡν ἐ πορίθ καὶ ἀσπίθ, τὴν ἐυμένειάν σε χαρίζη ἀντὶ τὴν ἐν καλῇ σὲ κερτὴν δικαιοῦτατον ; ὡς ὁρᾷ γὰρ ὅτι καὶ σὺ πρόσωπα δέχη ἀπὸ πολλῆς ἀγαθότηθ, καὶ τὸ δίκαιον ὡδραβλέπεις· ἔλεγε γὰρ γὰρ τὰ τοιαῦτα ὁ Διάβολος ἀπὸ πολλῆς πεκρίας δριμυασόμυθ, καὶ φλόγα ἡσβολωμένην ἐκφύρων ἐκ τῆς μυκτῆρων αὐτῆς ταῦτα ἱππὸν ἐσίγησε· ἐ γίνετο φωνὴ ὡς ἐκ τῆς θησιαστικῆς λέγεσθαι· ὡς δράκων παμπούρης καὶ ὀλέθριος, ἐκ ἐκορέδης τῇ πονηρᾷ σε γνώμη, ὅτι τὸ κόσμον κατέπιε· ἀλλὰ ἐ πωροσθόντα ἀφάτω ἡγίς δ' ἐυσπλαγχίας με ἀσπίδους καὶ ἀντ' ἀρπάττει καὶ καταπιεῖν ἔχεις πλάσματα ὅσαυτα ἵνα ἀνπεσθμῆσσις ὀξέως πρὸς τὸ τίμιον αἷμα ὅπερ ὅτι σαυρῶν ἔξέχεται ἱερᾷ αὐτῆς ; ἰδὲ ἡ σφαγὴ μου καὶ ὁ θάνατος συνπαθήσαν ἀπὸ τὰς ἀνομίης καὶ σὺ μὲν ὅτι εἰς τὴν ἀμαρτίαν ἔρχετο ἐκ ἀποδύκεις αὐτῶν, ἀλλὰ δέχη μὲν χαρᾶς καὶ ἐκ ἀποσπίφης, εἴτε ἐκποδίζεις ἡπίζων αὐτῶν κερδῆσαι καὶ ἐγὼ ὁ ποιῶν τὴν ἡγίαν καὶ φιλήνθρωπον, ὁ καλῶς

σας τῷ κορυφαίῳ με ὑποσώλῃ
Πέτρῳ συγχωρεῖν ἵως ἐβδωκοκοντά-
κισ ἐπὶ τῷ ἁμαρτάνοι καθη-
μέραν, ἅρα ἐκ ἀφῆσαι, ἅρα ἐκ
ῥήσας αὐτόν; ναὶ. ἔ. γὰρ ἐπεὶ οὐδὲ
προσέχει με, ἐκ ὑποσώσεσμαι
αὐτῷ, ἵως ἀν κληρονομήσω αὐτῷ.
ὁ γὰρ γὰρ τὰς ἁμαρτιὰς ἐγὼ ἐσαυ-
ροθίμων, καὶ τὰς ἀρχαίους παλά-
μας δι' αὐτὰς ἐξέπντασα. ἵνα ὁ
βυλόμην σπῶναι καταφύγη καὶ
σώζη. ἔδυνα γὰρ ὑποσώσεσμαι
ἐπὶ ἐκδιώκω, καὶ νυνὶ αὐτὸς ὁ
μήρας πᾶσις ἐ μιν αὐτὸς ῥῆ-
σας με, ἐ μετέξελθῃ λυθῶ-
μεν. καὶ γὰρ ἐκ ἡλθοι καλέσας
δικαίους, ἀλλ' ἁμαρτιὰς εἰς με-
τάνοιαν ὡς ἡ ἐγένετο αὐτῇ ἡ φω-
νὴ ἵστατο ὁ Διάβολος. ἔμενον, καὶ
ὑποδράσας μὴ διωάμεν. καὶ πᾶ-
λιν γίνε. φωνὴ λέγουσα. ἀκουσον
ἁμαρτιῶν τοῦ ἐ λέγεις. ὅτι ἄ-
κα. ἐμὲ. ἐγὼ γὰρ εἰς πάντας δι-
και. ἐμὲ, καὶ ἐν ᾧ εὖρον τινὰ ἐν
τέτῳ καὶ κρείων. ἰδὲ ἐν τῶν δέρον
τίως ἐν μετανοίᾳ καὶ ὁπσοφῇ
τοῦ ποδῶν με κείμενος, ἐ νι-
κητὴν σε φαίνωμεν. λήψομαι
καὶ σώσω ἢ ψυχὴν αὐτῷ ὡς
μὴ ὑπογιόντα ἢ σωτηρίαν αὐτῷ.
σὺ ἡ θέσας ἢ τιμὴν αὐτῷ καὶ
ὁ γὰρ ἐλπίσῃ τὸν τῷ φθόνῳ, καὶ κα-
ταιχύνθητι. κείμενος ἐν ὁ ἀδελ-
φὸς ἐπὶ πόρρωτον ὁδὸν ὁδὸν
παίειδωκε τὸ πινόμεν. ἐ εὐθὺς

ris toties ab eo spretam tuam
gratiam. Quare igitur te vo-
cant Judicem æquissimum? Ut
video, etiam tu personas acci-
pis præ nimia lenitate, & jus
ac justum negligis sciens vi-
densque. Talia tam blasphema
ausus est effurire Diabolus, eru-
ptione iræ amarissimæ in tantū
furorem actus: quem etiam spi-
rabat flammā ἐ naribus scintil-
lante. silente his dictis Dia-
bolo, audita vox est ex altari
dicens: O pessime & pernicio-
se Draco: nondum satiata est
tua immanis & rabiosa perden-
dorum hominum fames, post
deglutitum mundum, ut adhuc
& huic misero invidas acce-
denti ad me, & ex meā ineffabili
misericordiā proficere ad salu-
tem propriam student. quin &
hunc rapere ac devorare avi-
ditate inexplebili contendis.
Age, habes quæ arguas in illo
tot & tam gravia delicta, quæ
meritis pretiosi cruoris à me
pro illo in cruce fusi ex æquo
librata præponderent? En cæ-
des illata mihi & mors quam
sum in ejus utilitatem passus
obruunt & absorbent cunctas
ejus iniquitates. Actum quidem
quando toties à me abscedens
redibat ad te, recidendo in

peccatum, non repellebas ipsum nec te ab illo avertebas, aut obstabas ne quod volebat ageret: Sed libens & cum gaudio excipiebas, sperans ipsum lucrari. Et æquum censes me, qui tantam præ me fero in homines caritatem ac misericordiam: quique Principi meorum Apostolorum Petro præcepi, ut ignosceret usque septuagies septies peccanti, poenitenti, utcumque per tantum tempus quotidie lapso, indulgentiam quam dolens & supplex postulat, negare? non igitur ego illa delicta remittam? certè remittam, dignaborque veniā: nec averfabor ipsum, aut eum deferam, donec hereditatis beatæ compotem faciam. Propter peccatores enim ego crucifixus sum, & immaculatas meas manus propter ipsos extendi. Ut qui salvus esse voluerit ad me confugiat, & salutem nanciscatur. Neminem enim averfor, neque rejicio; quantumvis decies millies in die ceciderit. Si toties revertatur ad me, numquam abibit à me dolens re infectā. Veni enim vocare, non justos, sed peccatores ad poenitentiam. Interim dum intonabat hæc vox, stabat Diabolus tremens, nec valens, uti cupiebat, se subtrahere. Rursus autem insonuit vox dicens: Audi deceptor circa id quod dixisti: injustum esse me. Ego in omnes justus sum. & in quo statu quemque invenero, in eo judicabo. En igitur hunc in poenientiā & conversione ad me reperio, jacentem ad pedes meos, de te victo triumphantem. quidni eum admittam & salvem animam ejus, quæ non desperavit salutem propriam. Tu verò esto spectator honoris quo ipsum afficio, & ringere ac præ invidiā disrumpere, pudore ignominiâque obrutus. Prostratus igitur frater poenitens in faciem, flens, intimoque ardens dolore ob peccata quæ memorans & confitens detestabatur, Spiritum Deo reddidit. Et confestim ira magna specie ignis apparens, incidit in Satanam obruitque ipsum intimo urens absorbensque cruciatu. Hinc ergo, Fratres, intelligamus immensam

ὁρῶν μεγάλην ὡς πῦρ φθαρτικὴν
 νῆ ἐπισὶ τῷ Σατανᾷ, καὶ κατὰ
 σὺν αὐτόν ἐν τῷ ἔνι μακάριο
 ἰδὼν ἀδελφοὶ καὶ ἀμφοτέρω Θεῷ
 εὐσπλαγχνίζω καὶ φιλελεησίαν καὶ
 οἶον καλὸν ἔχειν διαφόρων καὶ
 μηδέποτε ἀπογινώσκω, ἢ ἀμελή-
 σαι αὐτῷ τῷ σωτηρίας.

Dei misericordiam atque in homines caritatem. gratulemurque nobis quod tam bonum habemus Dominum. Nec umquam desperemus, aut salutem nostram, quocumque simus in statu, negligamus.

Γέροντι τις ἦν μεγάλην ἰσχυ-
ρὰς ἐν ἰσχύϊ καὶ δαίμονων
τὴν πνευματικὴν, ἐκ ἑνὸς τέλει
ἐν συγκρίσει εἶχεν· ἀλλ' ἦν θεωρῶν
τὴν ἀγγελίαν· ἣς ὁ ἦν δαίμων
λέγει ἐν ἑτέρῳ δάμνοισι· ἀδελφεὶ Ζε-
ρέφερ, ἀεὶ ἐὰν μεταμέλῃ τις ἐξ
ἡμῶν δέχεται τὸν ὁ Θεός· λέ-
γει ὁ Ζερέφερ· ὑπάγω, ἐρωτῶ
τόνδ' ἐν γέροντι τὸν μὴ φοβέμε-
νοι ἡμᾶς· λέγει ἐπεὶ· ἀπελθε·
καὶ ἐπορεύθη ὁ δαίμων μεταχει-
ματιδιῶς εἰς ἀνθρώπων· ἐν ἡμέ-
ρῃ θρησκείᾳ εἰσὶν οἱ γέροντες· ὁ
ὅς γέροντι θεοσώτῃ· αὐτὸν θρη-
σκείᾳ (ἀπὸ κρυφῆς γὰρ αὐτῷ ὁ Θεός
ἦν· ὅπως δέδεικται ὡς πάντας
δέχεται) ἢ αὐτῷ ἀγαθότης) λέγει
πρὸς αὐτόν· τίς εἶ σύ; ἀνὴρ σὺ, καὶ
πῶς τὰ κατὰ σε; ὁ ὅς ἔφη Πα-
τέρ μου· ἐγὼ ἐκ ἐμὴ ἀθροῦμαι·
ἀλλὰ δαίμων εἶ· ὁ ἀνομιᾶς μου·
ὁ ὅς γέροντι λέγει· καὶ τί θέλεις
ποιῆσαι σοι; ὁ δαίμων λέγει· θέλω
ἵνα δειθῇς τῷ Θεῷ σε καὶ φαντε-
ρώσῃ σοι, ἀνὴρ δέχεται· Διάβολος
εἰς μετανοίας· ὁ γέροντι λέγει·
ἀπελθε ἐν τῷ ὅκῳ σου, καὶ αὐ-
τιον ἡβῆς ἀπελθόντος· ἐν δαίμον-
ος παρελθόντος ὁ γέροντι τὸν Θεόν
φανερῶσαι αὐτῷ, εἰ δέχεται· ἀν-

Senex quidam ex Magnis,
et si jam superior tentationibus
sæpe victis Dæmonum malo-
rum, & visis Angelorum di-
gnari solitus, tamen nondum
eam erat Spirituum adeptus
discretionem cui non aliquan-
do vastities illuderet Dæmo-
niorum, ubi vel propriam diffi-
mulare vel alienam simulare,
ipsum alloquendo, personam
vellent. Unus ergo quispiam
Dæmonum alteri dixit: Frater
Zerefer: num putas, si quem
nostrum poeniteat scelerum,
fore ut conversionem ejus susci-
piat Deus & veniâ dignetur?
Cui alter: vado, inquit, & con-
sulo de hoc Senem hunc qui
nos non timet. Id cum alius
probasset, Diabolus Zerefer
transformatus in hominem,
cepit lugere in conspectu Se-
nis: qui lugentem videns quem
existimabat hominem (abscon-
debat quippe ipsi quis esset,
Deus, ut ostenderet, bonita-
tem suam, quantum est in ipsâ
situm, paratam omnes admic-
tere) ait illi: quis es tu? &
quomodo se res tuæ habent?

Kk iij

ille autem dixit : non sum homo ; sed Dæmon propter iniquitatem meam. Respondit Senex : & quid vis tibi faciam ? ait Dæmon : volo ut petas à Deo tuo manifestari tibi : utrum Diaboli poenitentiam accepturus sit. dicit ei Senex : vade in Domum tuam (adhuc enim putabat esse hunc hominem , qui se Diabolum vocaret ob gravitatem multitudinemque peccatorum) & redi cras huc ad me. Illo profecto : Senex orabat Deum , ut sibi manifestare dignaretur , an ad poenitentiam admitteret hominem qui plus quàm ipsi Dæmones peccasset. Et statim Angelus Domini ipsi adstitit , dicens : Hæc dicit Dominus : pro vero Dæmone interrogasti me : quippe ille dolose tentans te , in formâ hominis apparuit. ait Senex : quomodo autem hoc Dominus abscondit à me ? respondit Angelus : ne turberis super hoc : providè siquidem id est factum ut monstraretur ineffabilis Dei misericordia neminem averfantis qui verè ad ipsum convertatur. Quando igitur redierit ad te Diabolus tentator , ne insultes ipsi à principio , sed dic illi : misericors

ἄνθρωπον ὑπεβάντα ἔαμαρτίαις καὶ δαίμονας ; Ἐκτείνων ἀγγέλῳ Κυρίου ἐπέστη αὐτῷ λέγων· Ἄ' δε λέγει Κύριε· ὅτι ὑπὸ δαίμονος ἠδυνήθης μοι· καὶ οὗτος γὰρ πειράζων σε ἐν δόλῳ ὡς ἀνέστη· ὁ γέγωνεν λέγει καὶ πῶς ὁ Κύριε τῆτο ἀπέκρυψεν ἀπὸ ἐμοῦ· ὁ ἀγγέλῳ λέγει· μὴ παραχθῆς ὅτι τέτω· οἰκονομία γὰρ γέγονεν ἵνα δειχθῇ ἡ ἀφρατὸς Θεὸς φιλανθρωπία· ὅτι ἐδύνατο ἀποσπέρειν τὴν ἀληθείαν μετανοήσῃ· ὅταν εἴη ἐλθῇ πρὸς σε ὁ πειράζων διάβολος , μὴ θρασυψύχῃς αὐτον καὶ ἀφώγῃς· ἀλλ' εἰπὲς αὐτῷ· ὁ φιλανθρωπὸς Θεὸς ἐδύνατο ἀποσπέρειν τὴν μετανοήσῃ· καὶ σε εἴη ἐπηγγέλατο δέξασθαι , ἵνα τηρήσῃς ὅσα σοι παρ' ἐμοῦ καλυπτόμενα· ὅταν εἴη ἰώσῃ σοι καὶ τίνα εἰσὶν ; εἰπὲς αὐτῷ· εἶπὲς σοι Θεὸς ἐπέταλα· οἷδ' αὖτε τίς εἶ καὶ ὑπόθεν ἤκεις πειράζων· σὺ γὰρ εἶ ἀρχαῖον κακὸν , καὶ ἥθιστος ἐν τῇ ὑπερφανείᾳ σε καὶ πῶς δυνήσῃς μετάνοῆσαι· ὁμοῦς ἵνα μὴ ἔχῃς πρόφασιν ἀπολογίας , πρόσσεχε τοῖς λεγομένοις· εἰπὲς ὁ Θεὸς ποίησιν ἕξια ἔτη ἐν ἐνὶ τότῳ ἀκίνητος πρὸς ἀνατολὰς ὄψεσθαι σπέρμα ἐν νυκτὶ ἑκάστη , καὶ λέγῃς τοῖς τεισὶν ἔτισι· ἔτι· ὁ Θεός , σάδόν με τὸ βέλυσμα , ἰχυρὰ φωνῇ· ἑκάστη· ὁ Θεός ὑψίστος με τὸ ἀρχαῖον κακὸν , ὁ

Θεὸς ἤγερσέν με καὶ ἐσκοτισμένῳ
ἀπάτῳ ταυτοῦ ἃ μὴ παύσῃ κρίζων·
καὶ γὰρ εἴ ἀνθρώπος, ἀλλὰ
πνεῦμα· ὅταν ᾗ τελείῃς αὐτοῖς
αὐτὰ, τότε ἀριθμηθήσῃ τοῖς ἀγ-
γέλοις καὶ Θεῷ. Ταῦτα εἰρηκῶς ὁ
ἀγγελος πρὸς τὸν γέροντα ἀπαῖ-
θεν ἀπὸ αὐτοῦ· τῷ δὲ πρὸς τὸν
ἀγγέλου ὡς ἀνθρώπου θρησκείᾳ
σφοδρῶς, ὁ χαριτίζων τὸν γέ-
ροντα, ὁ γέροντα ὡς ἀπὸ ἀρ-
χῆς ἐκ ἐλευσάμενος αὐτὸν τὴν
ἐπίνοιαν ἐν ᾗ τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ
ἔλεγε· κακῶς ἦλθες κλέπτειν Διά-
βολε ἀρχαῖον κακόν· εἶτα λέγει
πρὸς αὐτόν· ὁ Θεὸς ἀπεκάλυψε
μοι ὅτι δέχεσθαι σε εἰς ποιήσεως
ἀπορροήσεως· σοὶ λέγει καὶ τί-
να εἰσὶν ἀπορροήσεις· ὁ γέροντα λέγει·
ἀπορροήσεις σοὶ ἵνα ποιήσης
ἐν ἐνὶ τόπῳ ἑνὶ
ἔτη κράζων ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ·
ὁ Θεὸς ἤγερσέν με ἀρχαῖον κακόν·
καὶ πάλιν· ὁ Θεὸς σάδόν με καὶ
ἐσκοπισμένῳ ἀπάτῳ ταῦτα ἰχυ-
ρῶ φωνῇ κράζων· καὶ ἐὰν ταῦτα
ποιήσης, δέχεσθαι σε ὁ Θεός· ὁ δὲ Ζε-
ρέφερ μέγα γαλάσας ἔφη πρὸς
αὐτὸν ὅτι σατωρόμηρε, μὴ γένοιτο
καλίστα ἐμοὶ ἀρχαῖον κακόν,
καὶ ἐσκοπισμένην ἀπάτην, ὅτι
πολλὰ ἐμὲ καλὸς, ὅτι πολλὰ
ἐμὲ θαυμαστός, καὶ ὡς ὅτι πάν-
τος φοβῶμαι καὶ δαίμονες μοι
καλίστα ἐν ἐμοὶ βδελύγματα καὶ

Deus neminem averſatur Pœnitentium. Te igitur quoque promiſit recepturum , ſi executus fueris quæcumque à me imperabuntur tibi. ubi vero ille dixerit : quænam ea ſunt ? dic ipſi : Hæc mandat tibi Deus : ſcio quis es , & quo animo venias , tentator. Tu enim es antiquum malum : & inveteraſti longo uſu in ſuperbiâ tuâ : & quomodo poteris veram concipere pœnitentiam ? Tamen ne prætextum excuſationis habeas , attende his quæ dicam. Jubet Deus ſtare te immotum uno in loco per triennium , & converſum ad orientem toto illo tempore diù noctuque continuè dicere : Deus ſalva me abominabilem. Idque pronuncia voce robuſtâ adjungens ruruſus : Deus miſerere mei qui ſum antiquum malum. Deus miſerere mei qui ſum fraus tenebroſa. Hæc ne ceſſes clamare affiduè toto triennio. poteſ enim cum non ſis homo ſed Spirituſ. Poſtquam id plenè integrèque perfeceriſ , adnumeraberis Angelis Dei. Hæc locutuſ Seni Angeluſ abiit ab ipſo. cui cum mane poſtridiæ , quâ formâ pridè apparuerat , homo lugens valde veniſſet &

ave seni dixisset: haud quaquam ipsi occurſu primo Senex fraudem exprobravit & vafritiem ſimulationis. Tantum in corde ſuo dixit. male veniſti fur Diabole, principium omnis malitiæ. Deinde ait illi: Deus revelavit mihi, fore ut te ad veniam admittat, ſi feceris quæ præcipiet tibi. Dixit Diabolus: quænam autem hæc ſunt quæ imperat? Ait Senex: præcipit tibi: ſtare per triennium uno immotum loco clamando per dies continuè noctæſque: Deus miſerere mei qui ſum origo ma-

ἀρχαῖον κακόν: ἐχὶ κακότηρε, ἐχὶ· πάντα ἐπὶ τὸ Διάβολο ἀφανὴς ἐγένετο· ὡς ἡ θεία αὐτοῦ τέτο οὗ γέροντος ἀνέστη εἰς παροξύνειν· φησὶ γὰρ· ἐπὶ ἀληθείας εἶπεν ὁ εἰπὼν· ἀρχαῖον κακόν ἵνα καλὸν ἐγείνηται· μάθωμεν ἀδελφοὶ ἡ τὴν διασώτῃ πολλὴν ἀγαθότητα καὶ ὑποσφραῖνωμεν· καὶ γὰρ εἰ ἐποίῃς ὁ δαίμων αὐτὸν εἶπεν ὁ γέροντος, ἐδύχετο αὐτὸν ὁ Θεός· ἀλλ' ἐκείνη· ἐ μετανοήσας καὶ ἔμεινεν ὅπερ ἦν· ἡμεῖς ἡ μετανοήσωμεν, ἀγαθὸν καὶ φιλόφρωνον ἔχοντες διασώτην, ἵνα ὁ ἐφέστω ἐπιτύχωμεν.

li omnis. & rursus: Deus Salvum me fac, qui ſum fraus obrebrata. Hæc ſi voce valida perſeveraveris triennio clamans, numquam intermittendo iterare, recipiet te Deus in gratiam. Talia Seni dicenti Zerefer altè cachinnans reſpoſuit: Heus Senex putride, abſit, abſit, umquam ut adducar ad vocandum meipſum Originem mali & obrebratam fraudem. quin contra profiteor & pulcherrimum eſſe me, & valde mirabilem, ac talem quem meritò cuncti, vereantur cuique omnes ſerviant. Talis cum ſim, vis vocem ego meipſum abominationem & originale malum? non faciam, prave Senex, non faciam. Et his dictis Diabolus conſeſtim ex oculis evanuit. Hæc videns Senex ſurrexit in Orationem, ſecum reputando hoc quod & voce expreſſit: verè dixit qui dixit: Antiquum malum novum bonum non ſit. Ex his nos, Fratres, interim diſcamus infinitam Domini bonitatem, & avertamur ab omni diffidentiâ. Ecce enim vel Diabolum, ſi præſcripta peregiſſet, admiſſurus ad veniam Deus fuerat. at ille obſtinatus in delicto, Poenitiæ remedium reſpuit, & manſit qualis erat. Nos verò, conditionem poenitiæ

nitentiæ oblatam gratè, gratanterque accipiamus; ut veniæ gratiæque fiamus compotes.

Διηγήσατο ἡμῖν ὁ Ἀββας Παῦ-
λῳ, ὁ Καππαδόξ· ὅτι ὅτε γη-
γεν ἡ τῆς Περσῶν ἑλθούσης, ἐφύρουτο
ὑπὸ τῆς μόνης ἡμετέρας καὶ δισκορπί-
σθημεν· ἐισελθὼν ἐν ἐν Κωνσταντι-
νόλει καὶ συγκυρίαν ὄρεν πολλὸν
ἀλεξανδρεῖον, καὶ δὲ τῆς ταύτης
εἰσπλήθον ἐν αὐτῇ, καὶ δι' ὀλίγων
ἡμερῶν ἤλθομεν εἰς Ἀλεξανδρείαν·
καὶ ποιήσας ὀλίγας ἡμέρας ὄρεν
μοναχὸς ὑπὸ τῆς ὁρῆς τῆς Νιτρίας,
καὶ συνωδύσας αὐτοῖς συνώκησα
τινὶ γέροντι, καὶ ποιήσας μετ'
αὐτῷ ἐνιαυτὸν ἑ μῆνας τρεῖς, ἀ-
πῆλθον πρὸς τὸν Ἡγούμενον τῆς
αὐτῆς ὁρῆς καὶ λέγω αὐτῷ· ποίη-
σον ἑλπεῖς Ἀββα, καὶ δὲ μοι κε-
λίοι πρὸς τὸ ἡσυχάζειν· ἐδύνα-
μαι συζῆσαι τῷ γέροντι, διότι
ἐ φυλάττει ἀκολουθίαν μοναχῶν,
ἀλλ' ἐδὲ κοσμηθῶν τις γὰρ οἶ-
δε μοναχοὺς νηστεύοντας ἐν τῇ
Κυριακῇ καὶ ἐν τῇ πεντηκοστῇ, καὶ
ἐν τῇ ὁποσήμεναι ἑορτῇ; ὁ δὲ χαλε-
πώτερον, ὅτι ἐὰν με ψάλλειν
τὰς ὥρας, καὶ εἰς τὰς ἡμέρας τῆς
πενταεκακοστῆς κοινῶς με νηστεύειν
διπλῶς· τὸ γὰρ μυστήριον ἐν
τῇ ἀγίᾳ ἑορτῇ, καὶ ἐν τῇ πεν-
τηκοστῇ, πολλὰν διαφέρει βρομα-
ται· εἶχον οἱ μοναχοὶ ἐν τῇ ἀγίᾳ
ἡμέρᾳ τῆς πενταεκακοστῆς ἔτι ἄρ-
τον, ὅτι οἶνον· ἔτι ἑλαίον ἐσθίον.

Referam deinceps quæ au-
divimus ex Abbate Paulo cap-
padoce, sic dicente: Quando
Incurfio Persarum has regiones
afflixit; fugimus è nostro Mo-
nasterio, & dispersi sumus. Per
hanc procellam delatus ego
Constantinopolim, forte illic
reperi Navem Alexandrinam,
in quâ, dato navulo, sumpsi
locum. à fune soluto paucis
diebus appulimus Alexan-
driam: ubi ego moratus dies
aliquot, inveni Monachos è
Monte Nitriæ, quibus me il-
luc revertentibus adjungens,
pervenì cum iis ad quemdam
Senem: apud quem diversatus
annum unum & menses tres,
Adij Præsidem illius Montis,
& dico ipsi: fac misericordiam,
Abba, & da mihi cellulam in
quâ religiosè quietus vivam.
Non enim libet, aut salvo mi-
hi posse Officio videor, stare
cum isto Sene, quia non servat
ordinem Monachorum; ac ne
sæcularium quidem. quis enim
umquam vidit Monachos jeju-
nantes in Dominicâ, etiam in
Pentecoste, insignibusque Fe-
stis cæteris. Quodque gravius
est, non finit me Psallere Ho-

ras ; & in diebus quadragesimæ prohibet me dupliciter jejunare. Nam in Monasterio ubi aliàs fui, per Festa Sancta, & in Pentecoste, benigna copia ciborum dabatur Monachis: in diebus vero Sanctis Quadragesimæ, nec panem, nec vinum, nec oleum gustabamus. inque tali vitæ ordine pace animi fruebamur summâ. Et dixit mihi Senex: vade frater, habita cum illo ipso de quo quereris Sene, si omninò vis salvus fieri. Qui enim vult Salvus esse: neque in Festo, neque in Pentecoste, neque in Dominicâ debet cessare à glorificatione Dei, & oratione. Nam ut piscis absque aquâ vivere non potest: sic & Monachus nequit secundum Deum vivere; sine continuâ oratione, obsecratione, gratiarum actione, jejunio, & vigiliâ. Dupliciter autem jejunare, folis Anachoretis convenit. Pane autem abstinere ac fructibus vesci, satanicum, exitiosum, & vanæ gloriæ induktivum est. Quadraginta verò diebus exercere abstinentioniam, Principes, & divites, ac mundana sapientes decet. Lavari autem in balneis, infirmis, & Thymelicis accomodatum Mu-

νῦν· ἐν πᾶσιν ὑποφρυδὲς ἀνεπαυό-
μθα. Καὶ λέγει ὁ γέρον· ἀπελθε
ἀδελφε, σωσθήσῃς τῷ γέροντι
εἰ ὅλως βέλῃ σωθῆναι· ὁ γὰρ θέ-
λων σωθῆναι, ἔτι ἐν ἑορτῇ, ἔτι
ἐν πεντηκοστῇ, ἔτι ἐν Κυριακῇ,
ὀφείλει ἀργαῖν ὑπὸ τῇ δοξολογίας
τῆ Θεοῦ καὶ τῇ εὐχῇ· ὡς περ γὰρ
ἰησοῦς ἀνδρὶ ὑδάτω ζῆσαι οὐ δύ-
ναϊ, οὕτω καὶ ὁ μοναχὸς ζῆσαι
οὐ δύναϊ καὶ Θεὸν ἀνδρὶ διηνε-
κοῦς περιστοχῇ καὶ δέήσει, καὶ
εὐχαριστίας, καὶ ημετείας, καὶ ἀρε-
τωνίας· τὸ δὲ διπλῶς ημετεῖν, μό-
νοις τοῖς ἀναχωρητῇ ἀρμόζει· τὸ γὰρ
ἀρετὰ ἀπέχεσθαι καὶ ὁπώρας ἐδίειν,
στατατικὸν καὶ ὁλίθελον καὶ κενοδο-
ξίας ὑποτίπον· τὸ γὰρ πασαράκοντα
ἡμέρας ἐγκρατεῦσθαι, Ἀρχεσι, καὶ
πλεσίτοις, καὶ κοσμοφροσιν ὁρε-
ται· τὸ γὰρ βαλανείοις λείεσθαι, ἀρ-
ρωστοῖς καὶ θυμολιχαῖς γυναιξίν
ἀρμόζει· τὸ γὰρ τρεπάρια καὶ κα-
τόνας εὐήχους μελίσσειν, καὶ τῇ
καλλιπέπαιαν τῇ ἄσματος σωφρονεῖν,
τοῖς ἱεροῖσι κοσμοκοῖς ὁρεται· δι-
αυτῷ γὰρ καὶ ὁ λαὸς ἐν τῇ Ἐκκλη-
σίᾳ ἀθροίσει· μοναχοῖς γὰρ ἀπο-
πὲς καὶ ἀνάρμοστοι ὡς περ γὰρ ἀ-
λιδύς δι' ἀγκύρας καὶ σκώλη-
κας ἀρξάναι τῇ ἰχθύϊ· ἔτι καὶ ὁ
Διάβολος ὅτε τῇ τρεπάρειω καὶ
τῇ ἄσματος, εἰς κενοδοξίαν, καὶ
ἀθροπαρέκειται, καὶ γαστριμαρ-
γίαν, καὶ ἀσέλγαν ὑβρείαν τῇ

μοναχὸν καὶ βοθείζῃ μακρὰν ἐν
δοξαίῃ τὸ ἄσμα ὑπὸ τῇ μονα-
χῇ τῇ θελοῦσθ σωθῆναι.

giantiam exequi, Sacerdotum sæcularium est proprium. Propter hoc enim Populus in Ecclesiis congregatur. Monachis autem indecens & incongruum est. Etenim ut Piscator per hamum & vermem, piscem capit: sic Diabolus per troparia & cantum, in vanam gloriam & placendi hominibus studium, in excessus gulæ atque in omnem protervæ petulantix infamiam abreptum Monachum dejicit ac demergit. Longè igitur oportet abesse cantum à Monacho salutem consequi studente.

Διηγνῶσθ ἡμῖν ὁ Αββῆς Θεό-
δωρος ὁ βιζαντινός· ὅτι ὄντῃ
με νεώτερος ἐκκοιταίης, ἐμόνασα
ἐν τῇ Κωνσταντινουπόλει καὶ ποιήσας
ἔτη ἑξία ἐν τῷ Βιζαντίῳ, ἦλθὲ
μοι λογισμὸς τῇ ἀπλῶς εἰς Ιε-
ροσόλυμα· καὶ καὶ συγκυρίαν ὄσον
πλοῖον ἀπὸ Ἰόππης, καὶ ἐπιελθὼν
ἐν αὐτῷ ἐπιδύσασθ ἡμέρας ἑξ-
καὶ κατέλαβεν ἡμῶς ἀνάγκη μεγά-
λη, καὶ ἐπείσασθ πειρασμοὶ
ἡμέρας τῆσδε καὶ ἔργον ἡμῶς
ὁ ἀνέμῃ εἰς τὸ ἀγιάλδον Αλεξαν-
δρείας· ὅτε λθὼν ἔτι ἐν ὧ συνείδον
χυμῶσθ ἐν τῇ ἐρήμῳ τῇ Σκή-
πῳ, ἢ Ιαννάριον μὴν· ὅτε ἀπὸ ἡλ-
θον πρὸς τὸ Αββῶν Νεῖλον, καὶ
διδωκέ μοι καλλίον μικρὸν πάνυ.
τῷ κἀλλῆς αὐτὸ πλοῖον καὶ κατα-
λαβέσθ τὸ ἀγίας πασσαρεκοτός,
λέγω αὐτῷ Αββᾶ, ὅς μοι ἐ-
πολλῶ ἵνα ἔχω τὰς ἀγίας ἡμέρας
ταύτας· καὶ λέγει μοι ὁ γέρον· καὶ
πῶς· ἰδὲ ἔχεις ποσά· τὰς ἡμέρας,

lierculis est. Troparia quoque
& canonas benè sonoros mo-
dulari, & ejusmodi cantûs ele-

Hæc narravit nobis Abbas
Theodorus Byzantinus. Ado-
lescens cum essem annorum
viginti, Monachus Constan-
tinopoli factus sum. Post trien-
nium in eâ professione Byzan-
tij transactum, incessit me cu-
pido proficiscendi Hierosoly-
mam. ac nactus bonâ sorte na-
vigium à Joppe solvens, in
illud ingressus navigavi tran-
quillè per dies sex: post quos
magnâ vexari tempestate, qua-
dridium in gravi metu & pe-
riculo duximus. Tandem eje-
cit nos ventus in littus Ale-
xandrinum, ubi terrâ potitus,
constitui transigere illam hye-
mem (erat enim Mensis Ja-
nuarius) in deserto Sceti. Abij
ergo illuc ad Abbatem Nilum,
qui dedit mihi cellulam valde
vicinam cellæ ipsius. Super-
veniente porro Sanctâ Qua-

dragesimâ , dico ipsi: Abba ,
da mihi mandatum , ut absti-
nentiâ peculiari has Sanctas
dies celebrem. & dixit mihi
Senex : quorsum vero ? En
tot transactis apud nos diebus
mandatum hujusmodi non quæ-
sisti : cur ergo nunc quæris ?
quia (inquam ego) Pater, Qua-
dragesima nunc est , in quâ per
duritiem extraordinariam vi-
ctus & cultûs certare Mona-
chos , & vim sibi majorem
debet inferre. Hic ille , dic
mihi , ait : quid ergo , reliquæ
anni totius dies , præter has
quadraginta , ferales , malæ ,
impuræ quædam sunt ? Num
hæ solæ habent solem , lunam
& astra ? Equidem , Fili , scri-
pturam audio dicentem : *Tuus*
est dies , & tua est nox : & : bene-
dicam Dominum in omni tem-
pore : & : per singulos dies bene-
dicam tibi. Et Apostolus ait :
Sine intermissione orate : in omni-
bus gratias agite. Si ergo tu ha-
bes discrimina dierum : quarum
aliæ tibi nefastæ , aliæ Sanctæ
fint , aliæ certaminis & labo-
ris , aliæ remissionis & luxûs ,
beatus es. Ego quidem , Fili ,
tres Classes Salvandorum novi.
Servos , Mercenarios , & Fi-
lios. Servus semper utilis est , &

Psal.
xxxvij.
16.

1. Theff.
v. 17.

κὶ ἐν πολλῷ ἐκ ἐζητησας , κὶ ἀρη-
ζήπεις ; κὶ λέγω· πωσαεακοσὴ
ἔστι Πατὴρ· κὶ θέλω ἀγωνίσασθαι
τὰς ἡμέρας ταύτας· κὶ εἰπέ μοι·
τί ἔν , αἱ λοιπαὶ ἔτιες αὐτὰς ἡμέ-
ραι ἀρχαὶ κὶ ποιεαὶ κὶ ἀκράθαι·
τοί εἰσιν ; καὶ αὐτὸ μόνον ἔχουσιν
ἥλιον κὶ σελήνην κὶ ἄστρα ; ἐγὼ
μὲν τέκνον ἀκούω τὸ γραφῆς λεγέ-
σης· σὴ ἔστιν ἡμέρα , ἔ σὴ ἔστιν ἡ
νύξ· κὶ ἐυλογῆσαι Κύριον ἐν παν-
τί καρπῷ κὶ , καθεκάζω ἡμέρας
ἐυλογῆσαι σε κὶ Ἀπόστολός φησιν·
ἀδελφεαίμως προσέυχασθε , ἐν παν-
τί εὐχαριστεῖτε· εἰ ἔν αὐτὴς ἔχουσιν
ἡμέρας ἀρχίας κὶ ἡμέρας ἀγίας ,
ἔ ἡμέρας ἀγῶν· ἔ κόπωση , κὶ
ἡμέρας ἀνείσεως κὶ σπατάλης ,
μακάρι· εἰ· ἐγὼ μὲν τέκνον ἔσθις
τάξεις οἶδα τῷ σωζομένῳ , δέ-
λως , μιδωτὴς , κὶ ὑβὲς κὶ ὁ μὲν
δύλ· αἰ· χρεωστὴ κὶ δαλδύ·
τῷ ἰδίῳ δαυότῃ μὲν φόβος κὶ πό-
θος· ὁ δὲ μιδύ· ὁφείλει ἀόκνως
ἔ ἀδύλως ἐργάζεσθαι· εἰ ὅλως
βέλε· μιδὸν λαβεῖν· κὶ ἐ δίδω-
σιν ἑαυτὰς ἀνάπαισι· ἔτι ἐν χει-
μαθί , ἔτι ἐν θερμῷ ἔτι ἐν φθινοπώ-
ρῳ· ὁ δὲ ὑός ὠσούπας ὁφείλει π-
μαῖ· τὸ Πατὴρ· ἵνα κληρονομήσῃ
τὸ Πατρὸς· οὐ γὰρ ποτὲ μὲν πμαῖ ,
ποτὲ δὲ καταφρονεῖ τὸ Πατρὸς· τῷ
ἔν λέγω σοι τέκνον , ὅτι αὐτὸ κὶ
πάντοτε ἀπαιτεῖ ὁ Κύριος τὰς
μνηχὰς ἀγωνίζεσθαι , ἔ καπῶν , κὶ

ἐν κρατίειδι, καὶ ἀναγιγνώσκειν, καὶ
 μιλιταῖν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ, καὶ
 ἐν τῇ ὁποσίμοις ἑορτῇ, καὶ ἐν Πεντη-
 κοστῇ, καὶ ἐν κυριακῇ, καὶ ἐν Σαβ-
 βάτῳ· δὲ ἅλθ' ὅτι οὐκ ἔστιν ἄξι-
 ούται, καὶ μὴδὲ ὁφείλουσιν τὸ μ-
 ῶδ' ἀπώλεσε, καὶ ὁ υἱὸς παρήκο-
 πατίετα ἢ κληρονομίᾳ καὶ λέγω
 αὐτῷ· Ἀβελᾶ· εἰάν ἢ κλείης ἢ
 θύεαν ἔρχομαι καὶ ὁμιλῶ σοι καὶ
 λέγει πρὸς με· μὴ γὰρ ἡ ξυλίνη
 θύεα ἔστιν ἡ καλύψασα τὰς δαίμο-
 νας καὶ τὰς ἀμαρτίας, ἢ ὅτι μὴ
 ὁμιλεῖν ὁμοιοπαθεῖν ἀνθρώποις; καὶ
 γὰρ οἶδε· ὅτι εἰ θέλεις, ἔρχε· καὶ
 ὅτι θέλεις πρέβε· ἐνπλήν ὃ ἢ δέ-
 δωκέ μοι ὁ γέρον· ἀππλῶν εἰ
 ἐγὼ ἠσάχασα ἐν τῷ καλλίῳ με-
 τῷ τῷ ἀγίῳ πασάρακοντα· καὶ
 ἀπολλῶν πρὸς τὸ γέροντα, ὃ γη-
 μίνης εὐχῆς ἐκάθισα, καὶ λέγω
 αὐτῷ· μεγάλη χάρις, Ἀβελᾶ σῆ-
 μερον ἐν τῇ τῷ ἀγίῳ ἑορτῇ, ὃ
 ἐν τῇ τῇ εὐαγγελισμῷ ἐν τῇ μνήμῃ
 με· λύοιμ' εἰς οἶνον ὃ ἔλαιον ὃ
 ἰχθύας· ὃ λέγει μοι ὁ γέρον· ἐκ-
 ἔων ἐν τῇ ἑορτῇ τῷ ἀγίῳ πασα-
 ράκοντα, καὶ τῇ τῇ εὐαγγελισμῷ,
 καὶ τῇ ἀναστάσι τῇ Σωτῆρος οἶνον
 καὶ ἔλαιον καὶ ἰχθύας ἐδίειπ, τί
 ἔστιν ὅπερ ἡσέυε; καὶ λέγω αὐ-
 τῷ· τὸ Μοναστήριον ἡμῶν Πατὴρ,
 ἔπε ἄρτοι, ἔτε ἔλαιον, ἔτε ἰχθύας
 ἡδὲ ἡσέυοιμ' ὃ διπλᾶ· Σαββά-
 τῳ ὃ καὶ κυριακῇ ἐδίδοιμ' ἐφ' ἡμέ-

servit proprio Domino; Mer-
 cenarius semper debet impigrè
 ac sine fraude laborare, si om-
 ninò vult mercedem consequi.
 neque illi datur remissio, vel
 hieme, vel æstate, vel autum-
 no. Denique Filius similiter
 debet honorare Patrem si ab
 eo cupit heres scribi. unde pe-
 riclitetur excidere, si aliquan-
 dò quidem honoret Patrem,
 aliquandò rursus eum contem-
 nat. Hoc ergo tibi dico, Fili;
 Exigere Deum à Monachis, ut
 semper & ubique certent, con-
 tendant, laborent, abstineant,
 lectioni ac meditationi vacent,
 attentè, sobriè, prudenter,
 etiam in Solemnioribus Festis,
 in Pentecoste, in Dominicâ,
 in Sabbato. servo enim pigro
 negatur venia: Mercenarius
 cessator mercede privatur: &
 exheredatur filius aliquandò
 contumax. His auditis Seni
 dixi: Abba, si non clauferis
 januam, veniam ad te & loquar
 tecum. Et dixit mihi: sane ut
 hæc porta lignea non obstruit
 aditum Dæmonibus, & pec-
 catis: sic absit, excludat à me
 congressum ipsis utilem homi-
 num mihi similem. quando er-
 go voles, veni; quando voles
 abi. Mandatum porrò quod pe-

teram victus ultra quotidianum
 jejunium austeri, non dedit
 mihi Senex. Abiens igitur
 quievi in meâ cellulâ, solitum
 tenens disciplinæ ordinem, us-
 que ad Festum Sanctorum qua-
 draginta Martyrum. Tunc rur-
 sus adij Senem, & post oratio-
 nem sedens dixi: Abba: in Mo-
 nasterio meo priori, recurren-
 te hodierno SS. Quadraginta
 Martyrum Festo; uti & in
 Solemnitate Annunciationis,
 relaxatur abstinentiæ consuetæ
 rigor, usque ad usum vini, olei,
 & piscium. Dixit Senex: si,
 ut ais in festo Sanctorum Qua-
 draginta, & Annunciationis &
 in Resurrectione Salvatoris,
 vinum oleum & pisces come-
 ditis, quibusnam per jejuniij
 tempus abstinetis? Aio ipsi:
 Tunc nostrum Monasterium
 Pater, neque pane, neque oleo,
 neque Piscibus ad victum uti-
 tur. Sicque jejunium duplicat.
 Sabbato vero & Dominicâ
 comedimus pisciculos cum nu-
 cibus; aliis autem diebus, fru-
 ctus & olera. Reposuit his Se-
 nex: An ergo panis parit pec-
 catum, & fructus aut olera
 sanctificant! Hoc tibi dico,
 Fili, qui dupliciter jejunant,
 tripliciter comedunt, & Qua-

δὲ καρύων τὰς ἡ λωπὰς ἡμέ-
 ρας, ὁπωρὰς καὶ λάχανα· καὶ
 λίγ' ὁ γέρον· ἔκῃν ὁ ἄρτος ὅτι
 ἡ τίκτων ἢ ἀμαρτίαν, καὶ ὁπω-
 ρα δικαιῶ; τὸ τοῦ λέγω σοι, τέκ-
 τον, οἱ ἡσέοντες διπλῶ, ἐδίωσι
 τετράπλῶ, καὶ κοιμῶνται τιτρα-
 πλῶ· καὶ οἱ ὁπωρὰς ἐσθίουσι καὶ
 ἄρτες ἀποχόμενοι ἢ ψυχῶν καὶ τὸ
 σῶμα κατ' ἀλλήλων ὀπάζουσιν, καὶ
 ἀλλήλους πρῶσκον ποιεῖσι· καὶ ἢ
 νῦν σκοτίζουσιν δὲ πολυμυίας,
 καὶ ἢ χεῖν καταχυνεύουσιν, καὶ ἢ
 σωείδωσιν ὁμῶς· καὶ δοκῶντες
 ἐγκρατεῖς εἶναι, γαστρεμαργεῖσι· καὶ
 ναμίζοντες ἀγρυπνεῖν, πολυυπνέουσιν,
 καὶ θέλοντες πμῶν ἀγίους, τὸ
 σῶμα δὲ πολυφάγας γὰρ ἐν ἄπο-
 τελεῖσι· καὶ οἱ μὲν μάρτυρες τὰς
 πολυτρώφας ἢ κολάσεων ἰδέας
 ὑπέμειναν, θηρία, βέλεθρα, πυρ-
 κτάς, τὰς ἢ κρυμψὶ πῆξις,
 τὰς ἢ πληρώσιν ὑποσαρκώταις,
 τὰς ἢ ὁμμάταις ὑποβολὰς τὰς
 ἢ μελὸν ἐκκοπὰς, τὰς ἐκ τ' λι-
 μῆς πεκιδνίας· ἔτι ἡ ἀντὶ τέ-
 των ἢ πολυτρώπων κολά-
 σεων, εἰς ἰχθύας, καὶ τυρεὺς
 καὶ βέτυρον, καὶ οἶνον, καὶ σί-
 κερα ἑαυτοὺς ἐκδιδάσκειν· εἰ ἔν
 βέλαι, τέκτον, πμῶσι τὰς
 ἀγίους, καὶ τὴν κυρίως καὶ ἀλη-
 θῶς Θεοτόκον, τίμησιν δι' ἐγ-
 κρατείας, καὶ περοδολῆς, καὶ
 ὑπομενῆς, καὶ ἀγνείας, καὶ σω-

φροσύνης καὶ νηστείας, καὶ τῷ ὡδισ-
σῇσιν τῷ Θεῷ τῷ ἱεῖν ἡφοντα,
καρδίαν ἄρρωστον ὅπο' αἰχρῶν λο-
γισμῶν, συνείδησιν φαιδρῶν ὅπο'
ἐνυπνίων καὶ ποιηρῶν λογισμῶν,
δύσνοιαν ἐρηγερμένω ὅπο' συγκα-
ταθέστω φάουλων ἐνθυμημάτων,
καὶ ἰδὲ τῷ Θεῷ ἐκαστοῖσιν αὐτῶν,
καὶ τὰς ἀγίας ἀγγέλους εἰς βοήθειαν
ἡμῶν ἐπισπασάμεθα, καὶ τὰς ἀ-
γίας μάρτυρας ὑπασις αἰς ἐξουδύ-
ει τῷ νηστεύοντι διπλῶ, καὶ ἑωρ-
μῶν τεπλῶ, καὶ κοιωάμεθα πην-
ταπλῶ, καὶ ὁ νῆς φαντάζει),
καὶ οἱ λογισμοὶ βρύσσι, καὶ αἱ
ἐννοιαὶ ῥέμβουσι) καὶ ἡ γλῶσσα ἀύ-
χε), καὶ ἡ δύσνοια παφλάζει,
καὶ ἡ καρδιά βορβορέ), καὶ τότε
ὁ Διὰ βολῶν τέρπει), καὶ οἱ δαί-
μονες χαίρουσι, καὶ ἡμῶν κροδο-
ξῶντες κολαζόμεθα.

corpus per comestionem immoderatam protervum & in lasciviam petulans reddunt. Ac Sancti quidem Martyres multiplicia tormentorum genera pertulerunt, Bestias, barathra, rogos, acutissimorum frigorum punctus, costarum, carne per ferreos extractâ pectines, denudationes, effossiones oculorum, membrorum concisiones, famis intimos usque ad absorptionem morsus: Egregij vero hi cultores ipsorum, ut ipsis quasi vicem tot ærumnarum reddant, effundunt se in voluptates epularum; mensas cumulantes opimis piscibus, caseis, butyro, vino & sicerâ, quibus se ingurgitant. Si vis igitur Fili, honorare Sanctos, ac eam quæ propriè ac verè Dei-mater est; honora per continentiam, orationem, patientiam, castitatem, sobrietatem, jejunium: & offerendo Deo mentem attentè devotam, cor immaculatum, & foedarum expers cogitationum, conscientiam se-

drupliciter cubant. Et qui fructus comedunt, pane abstinenter, Animam & corpus invicem committunt, atque in se mutuo armant: efficientes ut se vicissim vulnerent. Siquidem & nimia continuatione ac contentione vigilis Psalmodiæ mentes heberant: & nimia per vices remissionum ingestione cibi terrenam portionē obruunt: unde hæc degravata pronè labitur in vitia quæ conscientiam maculent. Ut qui supra modum abstinentes videri volunt; deinde deprehendantur gulæ intemperanter indulgentes. & qui putantur exquisitè vigiles, somno ultrâ quàm decet se dedant. quique festivis epulis honorare Sanctos se velle præ se ferunt,

renam, nullâ obnubilatam caligine turpium somniorum, aut obscœnarum imaginationum: intellectum experrectum, nec torpore quodam diffidentiae obductum, ex adhæsione consciâ ad pravas cogitationes. En quâ ratione, Deo quidem gratificabimur, Sanctos vero Angelos ad nostrum auxilium trahentes. Sanctos quoque Martyres habere proptectores merebimur. Si autem jejunaverimus dupliciter, manducabimus tripliciter, dormierimus quintupliciter, intellectus in phantasias vaneſcet: ſcaturient cogitationes: curæ ſuperfluæ ſe circumagent, lingua gloriabitur, mens tumultuabitur, cor luto inquinabitur. Et tunc Diabolus lætabitur, Dæmones gaudebunt, Nos vanæ gloriæ pœnas dabimus.

Schol. Ne quis hanc & ſuperiorem narratiunculam ad vituperationem abſtinentiæ Quadrageſimalis trahat: obſervetur, de Monachis hîc agi anno toto jejunantibus: ſed per Quadrageſimam geminantibus jejunium, abdicando inſuper uſu vini, olei, & piſcium. Quod hic Præſes Scetenſium Monachorum non probat, ut pote à ſuo inſtituto alienum: ſine ullâ tamen ſpecie vituperandi ritum Eccleſiæ antiquum in Quadrageſimali abſtinentiâ. In remiſſionibus quoque Feſtorum non qualemcumque relaxationem, ſed effuſionem in cibos & potus nimiam, damnare idem videri debet.

Senex quidam confederat in deſerto loco per annos ſeptuaginta, diſciplinam arctiſſimam ſummæ abſtinentiæ ac vigiliæ ſectatus: nec tamen tanto tempore ullâ umquam dignatus apparitione Divinâ. Hoc aliquando reputans, vereri tacitus ſecum cepit: ne non forte, propter occultam quamdam ipſi cauſam, parum accepta vel etiam ingrata Deo eſſet vita & operatio ipſius, quare

Γέρων τις ἐκάθητο ἐν ἀναχωρη-
τικῷ τόπῳ χρόνις ἑβδομήκοντα·
ὃς ἀχειρίσάτω ἀσκησὶν καὶ ἄ-
κραν ἐγκράτειαν καὶ ἀγρυπνίαν
μειλῶν, ἐν ᾧ πάσι τέλει θείας
τινὸς ἐμφανείας ἐκ ἔτυχεν· ἐν ἑαυ-
τῷ ᾧ λογισμῷ· ὡς κήτι ἄρα
ἡ ἐργασία με ἀπόροδικτός ἐστι,
καὶ μὴ ἀρέσκουσα τῷ Θεῷ, διὰ
τινα αἰτίαν ἢ πολλάκις ἀγνοῶ,
ἤρξασθαι μὲν διακρύων ἐκτινέσκειν
προσδύχας καὶ πῶμα λαβεῖν
Θεῷ, καὶ λέγει· Κύριε Κύριε·
εἰ

εἰ ἄρα ἐν ὁρόσδικτός σοι γέροντι
ἢ χροῖός με ἐργασία, καὶ ἥν
σὸν δέλωι ἐχ' ὑπάρχω ἀλλό-
τριον, ἐμμερήσω καὶ ἀγνοῶσάν
ἥν σὸν χαρίτων· ὅπως δ' ἀμφίβο-
λοι ἀθυμίας ἀπ' ἐμαυτοῦ ὑπορρι-
ψάμενον χαλεπὸν καὶ πρὸς θυ-
μὸν τὸ λοιπὸν τῆς ζωῆς με δα-
νύσω.

dam gratiarum tuarum stillâ, quæ mihi pignus favoris tui sit ; abigens à mente mea suspiciosam quâ miserè obumbror mœro-
ris nubem. Dum ex hac erga me cessatione solitæ tibi erga
alios misericordiæ triste quiddam mihi auguror. ut isto liberatus
metu alacer vigenisque quantulum hoc mihi cumque vitæ supe-
rest, in obsequio tuo transigam.

Ταῦτα δ' ἐμὴν γέροντι
ἐξαυτεμύειν, θεῶν αὐτῷ κατε-
πέμφθη φωνὴ λέγουσα· εἰ δ' ἐμὴν
θεσσαλὶ δόξαν ὀπισθοθεῖς εἰσελθεῖς
εἰς τὴν ἐσωτέραν ἔρημον, καὶ κείνῃ
ταύτης τὴν θεῖαν ἀκυσσθήσῃ ἐπαγ-
γελίας· ὡς δ' ἐξελεύσῃ μακρὰν
ἐγείνῃ τὴν κἀλλῆς αὐτῆς ὑποθήκησιν
αὐτῷ λησῆς, καὶ εὐθὺς ὥρμησε
πρὸς τὴν γέροντα βελόμην ἀναιεῖλ
αὐτοῦ καταχών δ' εἶπε πρὸς ἑα-
στὸν ὡς ἐκαλόν μοι τὸ πρὸς ἐν-
τα ὅπῃ δὴ πικρῆς ἐγχεύμεν· ὅ-
μοιο γὰρ ὅστις ζῆντι· ὅς δ' αὖτε
ἐκαστὸν φόνος τελέσται ἀκωλύτως
κληρονομεῖ τὸν ὅλόν σου· πολλὰ
οὖν ἐγὼ πυκνῶσας πεφόνδωκα
μέχρι τῆς νῦν ἐνέχοντα ἐνεία, καὶ
λειπόμενον ἐνός περὶ ἔρχον· ἐμὴν
τελείαν νομῶσιν· καὶ χρεῖν

cepit orare cum lacrymis Deum
attentiùs, obsecrareque hunc
fermè in modum : Domine
Domine si utique grata tibi
est mea hæc tot annorum ser-
vitus & exercitatio ; adeoque
à sorte ac censu servorum tuo-
rum non sum alienus : asper-
gar oro & ego interdum qua-

Talia intentè oranti Seni
magno, missa divinitus est
vox dicens : Si meam videre
gloriam cupis, vade in interio-
rem Eremum : ubi Divinam
quam promitto denunciatio-
nem audies. Nullam parendi
moram faciens, postquam lon-
gè jam à Cellulâ processit ;
occurrit ipsi Latro, qui Sene
viso statim in eum fecit impe-
tum volens ipsum interficere.
corruptum ergo eum manu
violenta sic est affatus : O quam
bonâ mihi sorte obigit, seni-
cule, in meâ te habere pote-
state ! Hæc nobis siquidem po-
sita lex est : perpetranda cui-
que nostrum centum esse ho-
micidia ; ut sine obstaculo pos-

M m

sim hereditatem adire Paradisi. In hoc ego hactenus diu satagens, eò perveni, ut novem & nonaginta jam cædes peregerim: restat una, ut summam expleam, tirocinioque integrè perfunctus, in beatam, sine ulla deinceps dilatione transcribar sortem. Itaque gratiæ me tibi non parvæ debitorem ultrò profiteor, quod te mihi nunc offers, materiam videlicet opportunam, exequendi quod unicum deest mihi ut promissam diuque optatam Paradisi possessionem adeam. Ea latrone dicente, adstabat hians præ stupore sine voce Senex. Ut tamen ex admiratione & horrore tam inopinati successus periculique se paululum recepit: mentis oculus ad Deum intendens, hæc secum reputabat: Hæccine est, Domine, illa tua gloria quam servo te ostensurum tuo pollicebaris? Talemne excogitasti rationem firmandæ in fide tua indignitatis meæ; Talibus donis muneratus, impensum à me tibi asceticæ patæstræ non brevem cursum? Plane agnosco vanum omnem fuisse meum hactenus laborem: & orationem meam, abominationem à te reputari. Gratias

σοι οὐ μικρὰν ὁμολογῶ ὅτι σήμερον δέξαι σε πληρῶς ἢ ἑωραγλίαν με, καὶ ἀπολαμβάω τὸ ὡφελίμουν· ποταῦτα τῷ λησίου φθειγόμενος τῷ Γέροντι, ἐκείνῳ ὁλως ἀφώνῳ ἵστατο· ἀπορηθεὶς οὗτο ὅτι τῷ ὡφελίμῳ ἢ ἀποροδοκίῃ τε πειρασμῷ, τὸ δ' ἐλπίσας ὁμῶς πρὸς τὸ Θεὸν ἀνατίνας, ὅτι αὐτὰ καθ' ἑαυτὸν ἡγορίζετο· αὐτὸν ὅτι δέωτο ἢ δέξατο ἢ ἐπηγορίαν τῷ δούλῳ σου· τοιαύτην βελὴν βεβυλῶσιν ἢ ἐμὴν πληροφωρῆσαι ἀναξιοποίητα; τοιαυτὴν δωρεῶν ἀνημέλω ἢ ἀσκητικῶν με παλαίεραν; ὅντως ἔγων ὅτι πᾶς κόσμος με μεματαίω, καὶ πᾶσα με προσδοχὴ ὡς βδέλυγμα σοι γέννη. ἐυχαιεσθαι τῇ ἀφάτῳ φιλοθεσπία σου ὅτι ἢ ἐμὴν ὡς ὅπῃτασαι παιδίδεις ἀναξιοποίητα, καὶ δέξαι τὰς αἰτίους με ἁμαρτίας ἀνδροφόνῳ με πρὸς σφαγλὴν παρέδωκας· τοιαῦτα τῷ γέροντι προσταδολεχοῦντι τῷ πλήθει τῷ ἀθυμίας, διλητικώτατον ἐγέρον· ἔφη τε πρὸς τὸν λησλὸν· ἐπὶ, ὦ τέκνον, ὑποδύθην· ὡς τοῖς αἰτίοις με πᾶσιμασι ὡφελίμῳ σοι πρὸς θάνατον, καὶ σε ἰδὼν τὸ ἐφειδὸν πληροῦ, ἐγὼ ἢ τῷ ζώντων ἀποτέμνημαι ὡς κακούργον, δέομαι σε πλῆροτον καὶ αὐτὸς ἢ ὁπθυμίας με ταύτην δὲ μοι ὕμνον πῆν, εἴτ'

οὕτως ὑποκτινᾶς με· ὁ δὲ παρὸν
 μως τὸ αἶτημα τῷ γέροντι, πλη-
 ρῶσαι βυλόμην, ἢ μὴ μάχαι-
 ραν ἢν πρὸς φόνει τῷ γέροντι
 ἔξω ὑμνωσιν, ἔσω δὲ θήκης βέ-
 βληκα· τὸ δὲ καρύκιον ὃ ἐπιφέρει-
 το τῷ οἰκίῳ κόλπον δαξάμεν
 πεδάλως παρὲς τὸ παρὸν
 ποταμὸν ἰχώρει· πεφθακὼς ἔνι ἐν
 αὐτῷ, καὶ παρὸς τὸ ὄχλου κεκυ-
 φῶς, καὶ ἀπὸ δυνάμει, ἡρπά-
 γη τῷ ζώντων διαρθεῖς· ὡς ἔν
 ὅτῃ τεισὶν ὤραις καίμεν· ἐχ
 αἰέτατο, τοῖσι τοῖς ληισμοῖς ὁ γέ-
 ρον ἤρξατο παρὰ δολοχρῆν· ἀρα
 νυσταγμῷ κατηχθῆν, καὶ πρὸν
 ὑποκακίῳ; ὁρμήσω ἔνι παρὸς τὸ
 κελλῖον με φυγεῖν· ἀλλὰ γέρον
 ὦν καὶ παρὸς τὸ δραμεῖν ἐκτενέ-
 ρισμέν· καὶ ἀπὸ τῶν, τάχον ὑπὸ
 αὐτῷ καταληφθῆσμαι, καὶ ἀνη-
 λιδῶς ἐν ὁμοτέρῳ ὑπὸ αὐτῷ μελη-
 δόν κατατμηθῆσμαι· ἀπελδύσμαι
 ἢ παρὸς τὸ λησῶν καὶ θείσμαι
 τίς ἢ αὐτῷ βραδύτης· ἀποκλινὼν ἔνι
 ὄρειν αὐτῷ ἐκλεισπότα, καὶ ἐκ-
 θαμῶν γυρόμεν· ἐπίτασι τὰς
 χεῖρας αὐτῷ εἰς τὸ ἐρανὸν βοῶν
 παρὸς τὸ θῆον καὶ λῆγον· Κύριε
 φιλόανθεπε, εἰ μὴ τὸ μυθήριον
 τῷτο παρὸς τοῖς μετὰ δέλω σε,
 καὶ κατὰ τὰς χεῖρας με ἐκ τῷ
 ἐρανῶ, ἐδὲ μεταβῆσμαι ἐν τῷ
 τόπῳ τῷτῳ· ἀλλὰ ἐνταῦθα ὑπο-
 βαλεῖμαι· ἐπὶ τῇ ἐν ἄγγλῳ Κυ-

ago immensæ benignitati tuæ,
 quod meam, ut scis, castigas
 indignitatem. & ob innumera-
 bilia mea peccata, homicidæ
 me ad cædem tradidisti. Dum
 his secum musticandis immora-
 tur Senex, magnitudine mœ-
 roris & æstus quo hinc inde
 fluctuans agitabatur, sitim sen-
 sit ingentem. Ait ergo Latroni:
 Quandoquidem, fili, delictis
 innumeris merui, ut tibi ad car-
 nificinam dederer; & voti tu
 compos, de quo dixisti, factus
 es, acquiescens decretis Pro-
 videntia, unum antequam
 abrumpor à vivis, peto: ne
 gravere mihi valde sitienti aquæ
 calicem priusquam me perimis,
 largiri. Promptè petitioni Se-
 nis obsequi studens Latro, en-
 sem quidem quem ei jugulando
 nudaverat, vagina reddidit.
 Vas autem hauriendo aptum,
 quod ad sitim extinguendam in
 sinu gestare consueverat, arri-
 piens ad non longè fluentem
 procurrit amnem: cujus ad ri-
 pam procumbens, manumque
 ac vultum hauriendæ frigidæ
 demittens, repente abruptus à
 vivis est animam expirans. Se-
 nex ejus reditum opperiens,
 ut totis jam horis tribus immo-
 tum ipsum jacere ad flumen

Mm ij

videt, has mente versabat cogitationes: Profectò hic, ut apparet, sopore offuso coactus procumbere, ibi jacens dormit: quidni ergo ad meam me refero fugiens cellulam? verum Senex sum ad cursum tardus enervatis artubus. Evigilans ille facile assequetur gressus ægrè molientem, & videlicet iratus ob fugam diris modis ulciscetur, membratim concidens. Præstat ergo adire illum & coràm cognoscere tarditatis causam. progressus ergo invenit latronem mortuum: & incredibiliter admirans extendit in Cœlum manus, sic compellans Deum: Domine Hominum amator: non prius quàm hoc mihi mysterium declaraveris, desistam ab hac elevatione

manuum in Cœlum neque abscedam ex hoc loco: sed hinc usque ad extremum perstabo spiritum. supervénit ergo Angelus Domini, docens, quæ scire cupiebat, Senem, his ad eum verbis: quem vides ad pedes tuos jacentem mortuum, abreptum è vivis scito, ne tu morte violentà interires. Sepeli ergo ipsum; tamquam unum è salutè adeptis. nam illa quâ tibi aquam petenti obsecutus est caritas; per quam in ipso cædis procinctu intentum jam gladium retrahens, convertit se ad misericordem curam extinguendæ sitis tuæ, propitium illi Deum reddidit: & hic potenter non minus quàm misericorditer effecit, ut illa quam apud te fecit jactabunda confessio novem & nonaginta homicidiorum, in salutiferam ei confessionem reputaretur. Sepulturæ igitur illi officium imperti, ut uni è tuis: & ex hoc intellige quàm im-

εἰς μυστηρίων ἢ γέροντα καὶ λέγον· αὐτὸς δὲ ὁ ῥᾶς πρὸς τὸ ποδῶν σε κείμενον ἀποκρίνεται, λέγει· σε τὸ ζώντων αἰήρωσας, ἵνα συμὴ βιαιῶ τελευτήσης θανάτῳ· θάψον ἔν αὐτῷ ὡς ἵνα τὸ σπασμένων· ἢ γὰρ ὑπακοὴ αὐτῷ ἦν ὑπέδειξεν εἰς σε, καὶ ἢ φονεργὸν συσείλας μάχαιραν, ἔπαύσε καταπάυσαι· σε ἢ φλογμὸν δὲ δόξης δι' ἔξουμύριστα πρὸς Θεόν, καὶ ἢ τὸ ἐνεγκοντα φόνων ὁμολογία εἰς ἔξαγρόδον αὐτῷ λεγόμενα· θάψον ἔν αὐτῷ ὡς ἵνα τὸ σῶν ὑπηκόων· καὶ γὰρ διὰ τῆς τῆς τοῦ Θεοῦ ἐκπλαγχείας τοῦ πάλαι, καὶ ἀπειθε χάριτον ὡς τοῦ καλλίον σε· καὶ πρόθυμον ἔσο, ἔμὴ συχέταινε θαυματουργῶν ἀμοιβῆς ὧν· ἐκ ἔσθι γὰρ πόσῳ λέγει· Θεὸς γὰρ μὴ μὴ πρὸς αὐτὸν ἀνιρχόμενος.

menſum inexhauſtumque ſit miſerationum Dei peláguſ. Ita gaudens revertere in tuam Cellulam: bonoque in ea dege animo, haud ægrè ferens quod miraculorum patranderum facultate non doneris. Quafi hæc tuæ aſceſeos meta & ſcopus ſit. Non eſt enim verè Religioſus & Deo placens labor, qui ad aliud quàm ad ejus beneplacitum refertur.

Λαοδικεία πόλις ἐστὶ πρὸς τὸ ὄρος τῆς Λιβανῆ κατ'έναντι Γάζης· ἐν αὐτῇ ἐν ᾧ αἰγυρίῳ πρὸς ὀλίγον χρόνον, ἄξιον μνήμης ᾧ τῷ ἐκείνῳ γρόνται ἀκήκοα περὶ γμα· ἦν γὰρ τις ἐν ταύτῃ τῇ πόλει πρεσβύτερος πρὸς ὃν ἦλθεν ἐν μία νυκτὶ θεωποκομίῃς τῷ τόπῳ κατασπύδων· ἀναστῆσαι αὐτὸν, καὶ βαπτίσαι ὑπομάρζιον τέκνον αὐτοῦ ἥδη μάλλον πλούτῳν ἐξαιφνης· ἀναστὰς ἐν ὃ πρεσβύτερος ἤρξατο λέγειν καὶ εὐχλῶ τῷ βαπτίσματι· ἐν τῷ τῷ πάλαι αὐτὸ τὸ ὕδωρ καὶ τὸ ἔλαιον ἀναμεταξὺ ἐπιένυσσε τὸ παιδίον περὶ τῷ βαπτισθῆναι· καὶ λαβὼν αὐτὸ ὁ πρεσβύτερος ἔθηκεν ἐνώπιον τῷ θυσιαστηρίῳ· εἶπε· σοὶ τῷ σωδὲλῳ τῷ ἀγγέλῳ τῷ Θεῷ λέγω ὅτι ἐκείνης τῇ ἐξουσίᾳ ἧς ἔδωκεν ἡμῖν ὁ Χριστὸς τῷ δισμεῖν τε καὶ λύειν ἐν ἐρανοῖς· ἐπὶ γῆς, ἀπόδοι καὶ εὐχλῶ τῷ παιδὸς ἐν τῷ σώματι ἄρχις καὶ βαπτισθῆ· καὶ γὰρ ἐπειταπὸν ἀβάπτιστον λαβὼν αὐτόν· οἶδὲ γὰρ ὁ διαβόλης ἡμῶν ὅτι ἐκ ἡμῶν ληστα· ἀλλ' ἡμεῖς διωκόμεθα, εὐθὺς ἡρξάμεθα καὶ τῷ βαπτίσματι·

Laodicea Civitas est sita ad montē Libani è regione Gazæ. In eā ergo forte transiens non longo tempore moratus, audi vi à Senibus illic degentibus rem memorabilem. Erat in ea urbe quidam Presbyter, ad quem nocte quadam venit Protocomes loci, utgens ipsum ut surgeret & confestim filiolum ipsius lactentem, animam agentem baptizaret. Surgens Presbyter, cepit recitare Orationes ad eam sacram ceremoniā præscriptas. at ecce dū ab eo expeditur aqua & oleū Puerulus inexpriatuſ obiit. Hunc tollens Presbyter posuit in conspectu altatis, & dixit: Tibi conſervo meo Angelo Dei dico, ex illā potestate quam dedit nobis Christus ligandi & solvendi in Cœlo & in terrā, reponē animam hujus Pueri in corpore, quousque baptizetur. nō est enim tibi permissum eum non baptizatum accipere. Scit quippe Dominus noster, me nihil mearum partium in hoc

M m iij

neglexisse. nam statim ac excitatus ad Puerum tingendum, evigilavi; continuò cepi proferre orationes quæ præmitti baptismo debent. Talia Presbytero ad Angelum loquente, revixit repentiè Puer; & hunc subito Presbyter baptizavit.

τὸ εὐχῆν ταῦτα τῷ πρεσβυτέρῳ
πρὸς τὸν ἄγγελον ἐρηκότῳ, ἀνέστη
τὸ παιδίον ἐκ τοῦ νεκροῦ, καὶ ἐβάπτισεν
αὐτὸ, καὶ πάλιν ἐκοιμήθη ἐν κυ-
ρίῳ· εἰ γὰρ ὡς ἀγγέλοις ἰσχύει
ὁ λόγος, καὶ ὁ δισμὸς τῶν ἱερέων,
πόσῳ, καὶ μᾶλλον ἐν ὁμοιοπαθέ-
σιν ἀνθρώποις.

quo factò rursùs Parvulus obdormivit in Domino. Si ergo etiam in Angelos valet sermo & vis ligandi Sacerdotum; quantò valebit magis eorundem potestas in homines ipsè quibus & ipsi subjacent infirmitatibus obnoxios.

